

2

ΣΟΛΩΜΩΝΤΟΣ

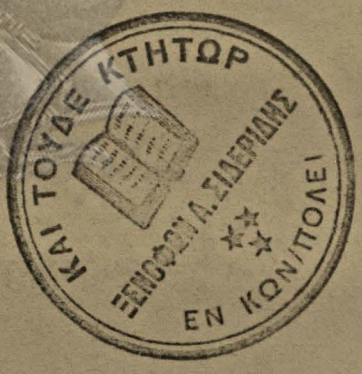
ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ.

ΔΡΑΜΑ

Εἰς πράξεις πέντε, μετὰ ἐπιλόγου.

Ὑπὸ

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

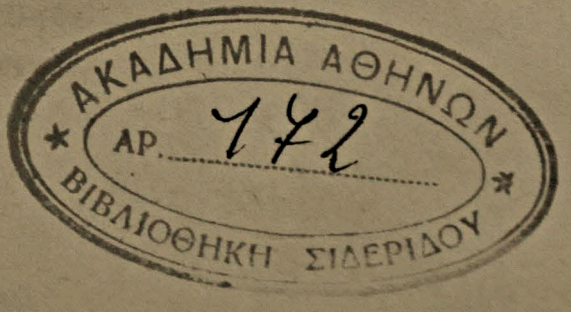

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ

Ὁδὸς Χρησοσπηλαιωτίσσης ἀριθ. 14)

1869

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΠΟΙΜΗΝ, έραστής τῆς Σουλαμίτιδος.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ, αἰχμάλωτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ τοῦ γυναικωνίτου.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ τῆς Σουλαματίδος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

(18) 18

0231

144

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸν γυναικωνίτην τοῦ Σολομῶντος.

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΓΥΝΗ τοῦ γυναικωνίτου.

Ὡς μ' ἔδιδον ἐν φίλημα τὰ χεῖλη του....

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ πᾶσαι ἐν χορῷ.

Γλυκύτεραι τοῦ οἴνου αἱ θωπεῖαί σου·
τὸ ὄνομά σου τέρπει τὴν ψυχὴν ὑμῶν
καθὼς εὐῶδες ἔλαιον ἐκκενωθὲν·
καὶ δι' αὐτὸ τοσοῦτον σ' ἠγαπήσαμεν.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(φερομένη βιαίως καὶ ἀποτεινομένη πρὸς ἀπόντα φίλον.)

ὦ! κράτει με πλησίον σου· ἅς φύγῶμεν·
εἰς τὸν γυναικωνίτην μὲ ἀπάγουσι
τοῦ βασιλέως.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

πρὸς τὸν Σολομῶντα.

Εἶσαι ἡ χαρὰ ἡμῶν.
Γλυκύτεραι τοῦ οἴνου αἱ θωπεῖαί σου·
καὶ δι' αὐτὴν δικαίως σ' ἠγαπήσαμεν.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Τῆς Ἱερουσαλήμ γυναῖκες, ἴδατε !
Δὲν εἶμαι, μολονότι μαύρη, εὐμορφος ;
ὠραία ὅπως τοῦ Κηδάρ σκηνώματα
κομψή καθὼς τοῦ Σολομῶντος ἢ στολή ;
Ἄν εἶμαι μαύρη, μὴ μὲ κατακρίνετε·
ὁ ἥλιος μὲ ἔκαυσεν, ὁ ἥλιος.
Τὰ τέκνα τῆς μητρός μου μ' ἐπολέμησαν·
ἀμπέλους νὰ φυλάττω μὲ ἠνάγκασαν·
ἀλλὰ τὴν κόρην δὲν ἐφύλεψε κανεὶς.

ΣΚΗΝΗ II.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

(Ὀνειροπολοῦσα).

Εἶπέ εἰπέ με φίλε τῆς καρδίας μου
εἰς ποίαν χλόην ὀδηγεῖς τὰ πρόβατα
καὶ ποῦ τὴν μεσημβρίαν θὰ ἀναπαυθῆς ;
Εἶπέ με τὸ, μὴ μάτην περιφέρομαι,
μὴ δὲν σὲ εὕρω· μήπως ξένα ποίμνια
καὶ μήπως ξένα συναντήσω πρόσωπα.

ΓΥΝΗ

(τοῦ γυναικωνίτου.)

Ἄπλῃ γυνή ! τοσοῦτον εἶσαι εὐμορφος
καὶ σκέπτεσαι περὶ προβάτων καὶ αἰγῶν !
Ἄλλ' ὕπαγε λοιπὸν πρὸς τοὺς ποιμένας σου.

Παρομοιάζω τὸ κομψόν σου βάδισμα
μὲ ἵππου εὐγενῶς τὸ ἄρμα σύροντος
τῶν Φαραῶ ἐν ὥρᾳ πανηγύρεως.
Αἱ παρειαί σου μαργαρίτας φέρουσι
καὶ τὸν λαιμόν σου τὸ κοράλλιον κοσμεῖ.
Ἄλλὰ θὰ σὲ προσφέρω περιδέρια
ἀπὸ χρυσὸν μὲ ἀργυρίου στίγματα.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(μὲνη.)

Ὁ βασιλεὺς ἐδῶ που ἀναπαύεται
καὶ νάρδου διεχύθησαν ἀρώματα.
Ἄλλ' ὁ ἀγαπητός μου φέρει ἄρωμα
ἀγνόν τοῦ θύμου καὶ ἀνθέων ὄρεινῶν.
Ἦν ὅτε πάλιν θὰ καθήσης παρ' ἐμοί,
καὶ εἰς τὸ πάλλον σῆθός μου θ' ἀναπαυθῆς;

(Εἰσέρχεται ὁ Σολομῶν.)

ΣΟΛΟΜΩΝ

Ὠραία εἶσαι· ὄντως ἄνθος κάλλιστον·
οἱ ὀφθαλμοί σου, ὀφθαλμοὶ περιστερᾶς.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(πρὸς τὸν ἀπόντα ἐραστήν αὐτῆς.)

Ὠραῖος εἶσαι τῆς ψυχῆς μου φίλτατε.

ὦ! σ' ἐπεθύμησα ἡ πολυτέλεια
βαρύνει τὴν καρδίαν μου τὴν χωρικὴν.
Ἡ κλίνη μας ἐκ χλόης μόνον σύγχεται.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἐκ κέδρων εἶναι οἱ δοκοὶ τῶν οἴκων μου
ἐκ κυπαρίσσων πάλιν τὰ φατνώματα.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Ψάλλουσα.)

Ἐγὼ τὸ ἄνθος τοῦ πεδίου
ἐγὼ τὸ κρίνον τῶν κοιλάδων

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(Εἰσερχόμενος βιαίως εἰς τὴν σκηνήν.)

Ὡς κρίνον κάλλιστον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν
οὕτω καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ ἀγαπητὴ
πλησίον φαίνεται τῶν ἄλλων γυναικῶν

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Καθὼς μηλέα ἐν τῷ μέσῳ ταπεινῶν
ἀγρίων δένδρων, οὕτως ὁ ἀγαπητὸς
ὁ τῆς ψυχῆς μου φίλτατος ὑπερτερῆ
τὴν ἄλλην τῶν θνητῶν ἀγέλην σύμπασαν.
Ἐπόθησα ν' ἀναπαυθῶ εἰς τὴν σκιὰν αὐτοῦ.

(Οἱ ἐραστὰὶ συναντιῶνται.)

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Ἰδέ ! εἰς οἶκον οἴνου μὲ εἰσήγαγον

(πρὸς τὰς γυναῖκας)

Σημαίαν πρόμαχον ὑψοῖ ὑπὲρ ἐμοῦ
καὶ αὕτη ἡ σημαία ἔρωσ λέγεται.
Δότε με οἶνον, δότε με, λειποθυμῶ·
ἐτρώθην ὑπὸ ἔρωτος βαθύτατα.

(Πίπτει κάτωχρος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς
καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἐσβεσμένην.)

Ἡ δεξιὰ του μὲ ἐναγκαλίζεται
κρατεῖ τὴν κεφαλὴν μου ἡ εὐώνυμος.

ΠΟΙΜΗΝ

(πρὸς τὸν χορόν.)

Σᾶς ἱκετεύω, κόραι Ἰερουσαλήμ,
καὶ σᾶς ὀρκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν,
εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς ῥύακας,
ὦ μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγείρητε αὐτήν.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ Ι.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ (μόνη καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ.)

Δὲν εἶναι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἡ φωνή ;
Ἴδου αὐτὸς πηδῶν τὰς φάραγγας
καὶ διαβαίνων βράχους πρὸς με ἔρχεται.
Πρὸς τὰς δορκάδας ὄντως εἶναι ὅμοιος
καὶ ἔχει τὴν εὐκίνησίαν τοῦ νεβροῦ.
Ἴδου αὐτὸς ὑπὸ τὸν τοῖχον κρύπτεται
καὶ διὰ τῶν θυρίδων τῶν δικτυωτῶν
μὲ βλέπει παρακύπτων καὶ ἐπιφωνεῖ.
" Ἐγείρου ἤδη προσφιλῆς περιστερά·
" ἔλθε πλησίον μου· παρῆλθεν ὁ χειμὼν
" ὁ ὑετὸς παρῆλθε· διὰ τῶν δασῶν
" ὁ νότος δὲν γογγύζει, σύννεφα κοιλῶν.
" Ἡ γῆ μὲ ἄνθη εὖσσμα στολίζεται.
" Ἀσμάτων ὥρα· τῆς τρυγόνος ἡ φωνὴ
" ἠκούσθη ἐν τῇ γῆ ἡμῶν· καὶ ἡ συκὴ
" ἐξέφερεν ὀλύνθους· καὶ αἱ ἄμπελοι
" μὲ φύλλα καὶ μὲ ἄνθη ἐστολίσθησαν.
" Ἐγείρου, φίλη, καὶ ἔλθε πλησίον μου·
" μὴ κρύπτεσαι περιστερά μου, ἔξελθε
" τὴν ὄψιν σου νὰ ἴδω τὴν περικαλλῆ
" καὶ νὰ ἀκούσω τὴν γλυκεῖάν σου φωνήν·
" διότι ἔχεις ἀληθῶς τὸ πρόσωπον
" ὠραῖον καὶ γλυκεῖάν τὴν φωνήν. "

(ψάλλει.)

Συλλάβετε τοὺς ἀλωπεκιδεῖς

τοὺς φθείροντας τὴν ἄμπελον ἡμῶν
τὴν ἄμπελον τὴν ἀνθοστολισμένην.

Ἄνῃκει εἰς ἐμὲ αὐτὸς· κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ
ἀνῃκω εἰς αὐτὸν· ἐπᾶνελθε λοιπὸν
ἐπᾶνελθε· ὁ καύσων ἤδη ἔπαυσε
καὶ αἱ σκιαὶ σμικρύνονται· ἐπᾶνελθε
καὶ αἱ δορκάδες ἐπιστρέφουν κ' οἱ νεβροὶ
τοιαύτην ὥραν εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν.

ΣΚΗΝΗ II.

Η ΣΟΥΛΛΑΜΙΤΙΣ.

(ἐγρηγοροῦσα.)

Τὴν νύκτα ἐν τῇ κοίτῃ μου ἐζήτησα
ἐκεῖνον ὃν τοσοῦτον ἡ καρδιά μου
ἐνθέρμως ἀγαπᾷ· ἐζήτησα αὐτὸν
ἀλλὰ δὲν εὔρον· οἴμοι! ἔλειπε μακράν.
Ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ δὲν ἀπήντησε.

« Ἄς ἐγερθῶ, ἐσκέφθην· εἰς τὰς ἀγοράς,
εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας ἃς ἰδῶ,
ἀνεύρω τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀγαπητόν. »

Ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ δὲν ἀπήντησεν. . .

Συνήντησα τοὺς φύλακας τῆς πόλεως

— « φρουροὶ τῆς πόλεως, μὴ ἴδετε
ἐδῶ που τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀγαπητόν ;
εἰσέγησαν· παρήλθον μόλις ἀπ' αὐτὸν
καὶ . . .

(εἰσέρχεται ὁ ποιμὴν.)

εὔρον τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀγαπητὸν
καὶ δὲν θ' ἀφίσω πλέον ν' ἀπομακρυνθῆ
ἀλλὰ πλησίον μου θὰ μένη ἕως οὔ
εἰσέλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς
εἰς τὸ δωματίον τῆς γεννησάτης με.

ΠΟΙΜΗΝ.

(πρὸς τὸν χορόν.)

Σᾶς ἱκετεύω, κόραι Ἱερουσαλήμ
σᾶς ἐξορκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν,
εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς ῥύακας,
ὦ! μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγείρητε αὐτήν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ I.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Χορὸς ἀνδρῶν συγκείμενος ὑπὸ κατοίκων τῆς
Ἱερουσαλήμ.

Ἡ συνοδεία τοῦ Σολομῶντος φαίνεται μακρόθεν.

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Τί φαίνεται μακρὰν κατὰ τὴν ἔρημον ;
τὴν χώραν ἐπλημμύρησε τὸ ἄρωμα,
τὸ νάρδον καὶ ἡ σμύρνα καὶ ὁ λίβανος.

(Ἡ συνοδία παρέρχεται.)

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Τοῦ Σολομῶντος τὸ φορεῖον βλέπετε ;
ἐξήκοντα γενναῖοι περιβάλλουσιν
αὐτό· οἱ γενναϊότεροι τοῦ Ἰσραήλ.
Ῥομφαίαν πάντες φέρουσι· καὶ ἔμπειροι
εἰσὶ καὶ ἐπιτήδαιοι πρὸς πόλεμον.
Πρὸς τὸν μηρὸν κρατοῦσι τὴν ρομφαίαν των
τοὺς πολεμίους πάντας ἐκφοβίζοντες.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Τοῦ βασιλέως τὸ φορεῖον σύγκειται
ἐκ ξύλου τοῦ λιθάνου· καὶ αἱ στῆλαι του
εἰσὶν ἐξ ἀργυρίου· τὸ ἀνάκλιτον
χρυτοῦν καὶ ἡ ἐπίβασίς του ἀργυρᾶ.
Ἐντὸς αὐτοῦ ἰδοὺ παρθένος εὐμορφος
καλλίστη ὄλων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

ΧΟΡΟΣ ΑΝΔΡΩΝ

(Ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς γυναῖκας αἵτινες εἰσὶ
κεκρυμμένοι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν.)

Κόρχι Σιών, ἐξέλθετε καὶ ἴδετε
τὸν βασιλέα Σολομῶντα φέροντα
τὸν στέφανον ὃν ἔθεσεν ἡ μήτηρ του
περὶ τὸ μέτωπον τὸ ἔνδοξον αὐτοῦ
καθ' ἣν ἡμέραν οὗτος ἐνουμφεύετο,
ἡμέραν καθ' ἣν ἦτο ὄλος ἰλαρός.

ΣΚΗΝΗ II.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν γυναικωνίτην.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὠραία εἶσαι, φίλη μου, περικαλλής·
οἱ ὀφθαλμοί σου, ὀφθαλμοὶ περιστερᾶς,
ὑπὸ τὸ περικάλυμμά σου λάμποντες·
τῆς κόμης σου αἱ τρίχες αἱ πυκνόταται
πρὸς ποίμνια αἰγῶν παρομοιάζουσι
κρεμμύμενα εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Γαλαάδ.
Ἄγέλην δὲ προβάτων οἱ ὀδόντες σου
προβάτων πρὸ μικροῦ λουσθέντων καὶ λευκῶν,
δεδύμων ὄλων· καὶ τὰ χεῖλη σου πτυχή
πορφύρας· λιγυρὰ, γλυκεῖα ἢ φωνή.
Ἡ παρεῖά σου λέπυρον ῥοιᾶς
ὑπὸ τὸ περικάλυμμά σου θάλλουσα.
Ὁ τράχηλός σου εἶναι πύργος τοῦ Δαυὶδ.
Δορκάδος οἱ μαστοὶ σου δίδυμοι νεβροὶ
κοιμώμενοι ἐν μέσῳ κρίνων εὐωδῶν.

ΣΚΗΝΗ III.

Ἐσπέρα.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὠραία εἶσαι φίλη μου, περικαλλής,
οὐδὲν, οὐδὲν ὑπάρχει μὴ καλὸν εἰς σέ.

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

κάτωθεν τοῦ πύργου τοῦ γυναικωνίτου.

Ἐλθέ, μνηστή μου, πρὸς ἐμέ· νύμφη ἔλθέ.

Ἄφες τὰ ὑψηλὰ, τὰ φοβερά αὐτὰ
οἰκήματα, τὰς τῶν λεόντων φωλεάς,
τὸ καταγώγιον λεοπαρδάλεων.

ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ Σουλαμίτις τὸν θεωρεῖ.

Μὲ ἐνεθάρρυνες, μὲ ἐκαρδίωσες
ὦ νύμφη προσφιλῆς μ' ἔν μόνον βλέμμα σου
μὲ ἓνα βόστρυχόν σου κυματίζοντα
εἰς τὸν λευκὸν ὡς τὴν χιόνα τράχηλον.
Γλυκεῖαι αἱ θωπεῖαί σου, μεθύουσιν
ὑπὲρ τὸν οἶνον ὑπὲρ τὰ ἀρώματα·
ὦ νύμφη, μέλι ἀποστάζουσι γλυκὺ
τὰ χεῖλη ταῦτα· γάλα δὲ ἡ γλῶσσά σου.
' Ἀλλ' εἶναι κῆπος κεκλεισμένος, φίλη μου,
εἶναι πηγὴ ἐσφραγισμένη ἡδονῶν.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

' Ἀλλ' εἰς τὸν κῆπον τοῦτον μόνον δύναται
ὁ φίλος νὰ εἰσέλθῃ τῆς καρδίας μου
νὰ δρέψῃ τ' ἄνθη ὅσα θάλλουν δι' αὐτόν.

τείνει πρὸς αὐτόν τὴν παρειὰν ἣν ἀσπάζεται
ὁ ποιμὴν.

ΠΟΙΜΗΝ.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐτρύγησα
ἐτρύγησα καὶ μύρον καὶ ἀρώματα
καὶ γάλα ἔπια καὶ οἶνον ἔπια.

πρὸς τὸν χορὸν.

ὦ φίλοι, τῶρ᾽ ἀ μεθυσθεῖτε, πίνετε
καὶ χαιρετήσατε τὴν εὐτυχίαν μου.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΜΟΝΗ.

Ἡ ΣΟΓΛΑΜΙΤΙΣ μόνη.

Καθεύδω· ἀλλὰ ἡ καρδία ἀγρυπνεῖ.
Δέν εἶναι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἡ φωνή;
Τὴν θύραν κρούει· « ἄνοιξόν με φίλη μου,
» περιστερά μου ἄνοιξον τὴν θύραν σου
» Τὴν κεφαλὴν μου δρόσος περιέβαλλε
» ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς τὴν κόμην ὕγρανε. »
» — Ἄλλ' ἐξεδύθην πλέον τὸν χιτῶνά μου
» καὶ πρὸ μικροῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ λουτροῦ. »
Καὶ τότε ὁ ἀγαπητός μου ἔτεινε
τὴν χεῖρ' ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὸς ἐμέ·
Συνεκινήθην ὅλη· καὶ ἐγείρομαι
ν' ἀνοιξῶ σμύρναν ἑσταζον αἱ χεῖρές μου·
μὲ σμύρναν καὶ τὸ κλεῖθρον περιέβρεξαν.
Τὴν θύραν ἤνοιξα, ἀλλ' ὁ ἀγαπητός
παρῆλθεν· ἄφαντος αὐτὸς ἐγένετο
ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του μὲ ἐτάραξεν.
ἐξέρχομαι ζητοῦσα· δὲν ἀπήντησα
αὐτόν· καλῶ ἀλλὰ φωνὴ δὲν ἀπαντᾷ.
Μὲ βλέπουσιν οἱ φύλακες τῆς πόλεως·
μὲ εἶδον περιτρέχουσιν οὕτω γυμνὴν
μ' ἐπροπηλάκισαν, καὶ μ' ἐπλήγωσαν·

καὶ τῶν τειχῶν οἱ φύλακες μ' ἀφήρσαν
τὸ μόνον κάλυμμα μου, τὸν μανδύαν μου.

(πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ γυναικωνίτου)

Σᾶς ἰκετεύω κόραι Ἱερουσαλήμ
ἂν τὸν ἀγαπητόν μου ἀπαντήσητε,
εἰπέτε πρὸς αὐτόν, μὴ λησμονήσητε
εἰπέτε πῶς ἐτρώθην ὑπὸ ἔρωτος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὠραία κόρη, τόσον εἶναι κάλλιστος
καὶ τόσον ὑπερέχει τῶν λοιπῶν θνητῶν
ὥστε τὰ πάντα λησμονεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ,
μὲ τόσον θέρμην ἰκετεύουσα ἡμᾶς;

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Εἶναι λευκὴ ἡ ὄψις τοῦ· ἡ παρεια
ροδόχρους· ἐξ ἀπείρων διακρίνεται,
Ἡ κεφαλὴ τοῦ εἶναι καθαρὸς χρυσός·
Οἱ βόστρυχοι αὐτοῦ μακροί, κυμαίνονται
εὐώδεις· ὡς περιστεραι οἱ ὀφθαλμοί,
ὡς μέλαιναι περιστεραι λουόμεναι
ἐντὸς τοῦ γάλακτος· ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ
τὸ μέλι ῥέει· καὶ αἱ χεῖρες τορρευταί·
Τὸ στήθος τοῦ ὡς τοῦ ἐλέφαντος ὀστοῦν·
οἱ πόδες τοῦ ὡς ἀνδριάς μαρμαρίνος·
Καὶ μεγαλοπρεπὴς καθὼς ὁ Λίβανος
ἡ θεὰ τοῦ· καὶ ὡς ὁ κέδρος εὐμορφος·
λαλεῖ ἠπίως καὶ λαλεῖ γλυκύτατα

τὴν χάριν διαχέων περὶ ἑαυτόν.
Ἰδοῦ, ἰδοῦ ὧ κόραι Ἰερουσαλήμ,
ὅποῖος τῆς ψυχῆς μου ὁ ἀγαπητός!

Ο ΧΟΡΟΣ.

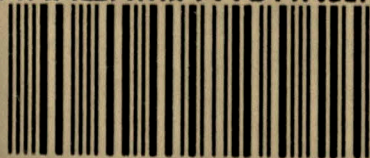
Καὶ ποῦ ἐπῆγεν, ὧ καλλίστη γυναικῶν
ὁ ἔραστὴς σου ποῦ τὸ βῆμα ἔφερε
ἵνα ζητήσωμεν καὶ εὕρωμεν αὐτόν;

Οἱ ἔρασταὶ συναντῶνται.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπὸν τοῦ· τὰ ἄνθη τοῦ
κατῆλθε νὰ συλλέξῃ καὶ τὰ κρίνα τοῦ.
Αὐτὸς ἀνήκει εἰς ἐμέ· κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ
ἀνήκω ὅλη εἰς αὐτόν διὰ παντός,
εἰς τὸν ποιμένα ὅστις ἄδων ὁδηγεῖ
ἐν μέσῳ κρίνων τὰ λευκά του πρόβατα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000168502